

Patricia Polacco este o îndrăgită autoare americană pentru copii. A scris peste 100 de cărți, în majoritate autobiografice, care se remarcă prin emoție și atașamentul față de tradițiile de familie.

Provenită dintr-o familie cu tradiții culturale mixte (irlandeze după tată și ruso-evreiești după mamă), Patricia Polacco s-a mândrit întotdeauna cu darul povestirii moștenit din familie: „Cele mai frumoase amintiri ale mele sunt momentele când stăteam în jurul focului, mâncam mere și floricele de porumb și îi ascultam pe bătrâni, care ne spuneau povești glorioase despre patriile lor.”

Patricia Polacco este doctor în istoria artei și consultant muzeal în domeniul restaurării icoanelor. Locuiește la o veche fermă din Michigan, rămasă din vremea președintelui Lincoln.

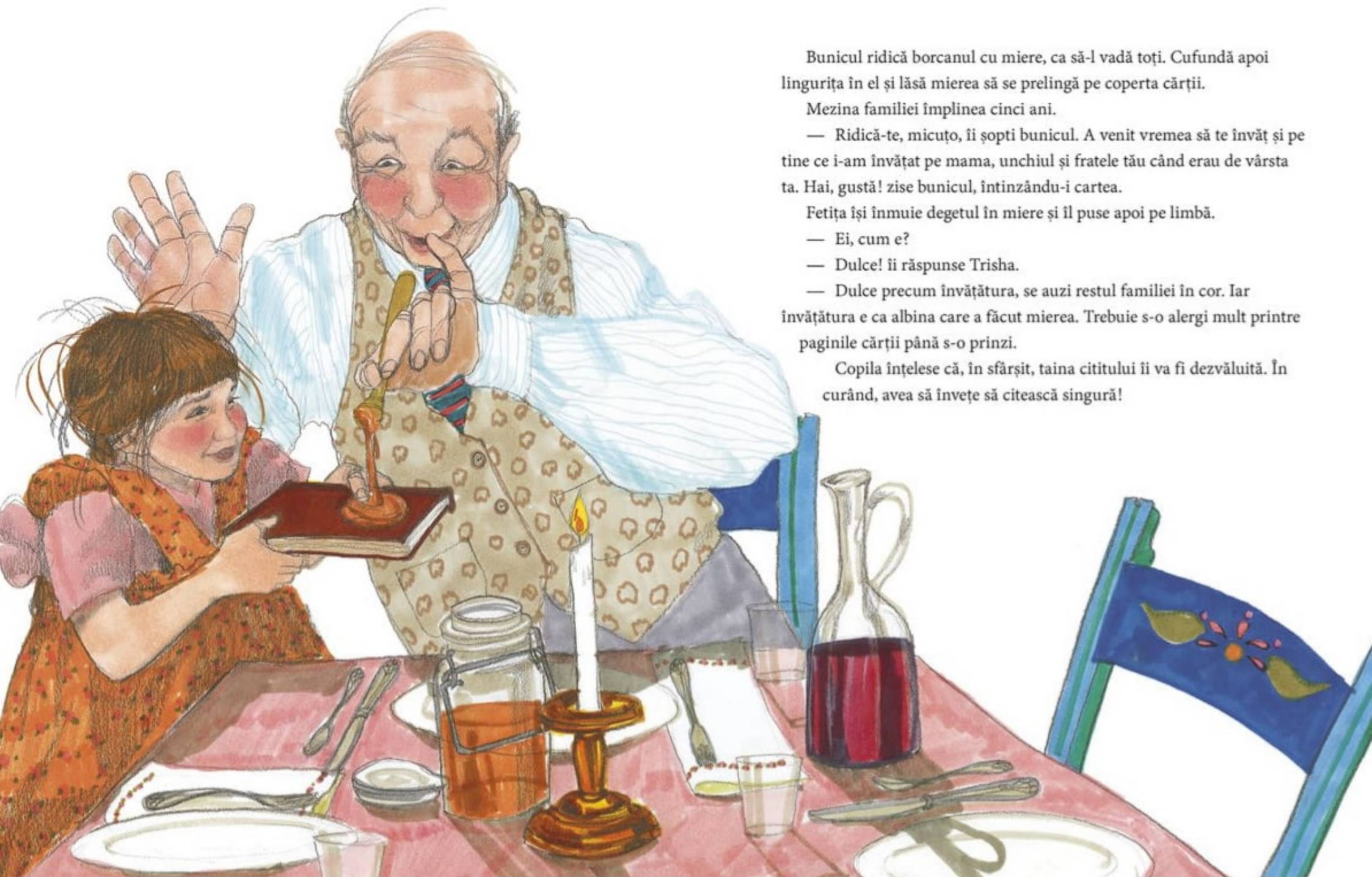
Alte titluri de Patricia Polacco publicate de Editura Frontiera:

„Recenka și ouăle de Paști”

„Când tună a tort”

*Lui George Felker E., adevăratul domn Falker,
eroul meu pentru totdeauna*

Bunicul ridică borcanul cu miere, ca să-l vadă toți. Cufundă apoi lingurița în el și lăsă mierea să se prelingă pe coperta cărții.

Mezina familiei împlinea cinci ani.

— Ridică-te, micuțo, îi șopti bunicul. A venit vremea să te învăț și pe tine ce i-am învățat pe mama, unchiul și fratele tău când erau de vârsta ta. Hai, gustă! zise bunicul, întinzându-i cartea.

Fetița își înmuie degetul în miere și îl puse apoi pe limbă.

— Ei, cum e?

— Dulce! îi răspunse Trisha.

— Dulce precum învățătura, se auzi restul familiei în cor. Iar învățătura e ca albina care a făcut mierea. Trebuie s-o alergi mult printre paginile cărții până s-o prinzi.

Copila înțelese că, în sfârșit, taina cititului îi va fi dezvăluită. În curând, avea să învețe să citească singură!

Trisha iubea cărțile de mică. Mama ei, care era învățătoare, îi citea în fiecare seară. Fratele ei mai mare aducea mereu cărți de la școală și le citeau împreună. Și, ori de câte ori mergea la țară, bunicii îi citeau la gura sobei.

La cinci ani, când a început școala, ardea de nerăbdare să învețe să citească. Îi vedea zilnic pe copiii mai mari din clasa de alături cum citeau, iar unii dintre colegii ei începuseră să silabisească deja, deși anul școlar nu se încheiase. Ea însă nimic.

Totuși, îi plăcea la școală, pentru că era fericită când desena. Atunci, copiii se strâneau în jurul ei și urmăreau cu uimire tot ce ieșea din mâinile ei fermecate.

— Nu te necăji, în clasa întâi o să înveți și tu să citești, o liniștea fratele ei.

Ajunsă în clasa întâi, Trisha și colegii ei se așezau în cerc, fiecare cu abecedarul lui, și încercau să citească:

— A... A.. Ana a... r... are m... me... mere.

Învățătoarea zâmbea mulțumită când copiii legau corect literele și formau cuvinte. Trisha se uita însă în abecedar și nu vedea decât forme întortocheate. Când încerca să citească, toată clasa hohotea de râs.

— Trisha, la ce te uiți? o întrebau amuzați colegii.

— Citesc! le răspundea ea.

Dar învățătoarea se grăbea să treacă la alt copil. De câte ori îi venea rândul să citească, Trisha trebuia ajutată la fiecare cuvânt. Și, în vreme ce restul copiilor treceau la a doua și la a treia carte, Trisha continua să se chinuie cu abecedarul.

Începea să se simtă „diferită”. Iar teama că nu o prea duce capul i se strecura tot mai mult în suflet.

